

Пригоди під Новий рік (монолог пасербиці із казки "Дванадцять місяців")

Ой, така сердита принцеса,
Щось як вигидає таке,
Де ж нарвати їй квітів кошик,
Коли сніг все мете й мете.
І навчатися зовсім не хоче,
І життя не цікавить її,
Все накази свої вона пише,
Лиш би все було тут її.
Занесло снігом білим, білим
Всі дерева у лісі й кущі.
І не видно сирітці на світі білім
Ні розради, ні втіхи,
Лиш біди самі.
Ну придумала ж вредна принцеса,
Захотілось їй пролісків тьму.
А у лісі з-під снігу й морозу
Де ж я, бідна, ті квіти знайду?
А матуся моя, Боже, Боже,
Все про золото дума, ой зла,
Хоч би свитку яку подерту
Плечі вкрити мені дала.
А сестриця усе вередує,
їй все мало, і кошик малий,
І до матері якось байдуже,

їй би шубку та гори злоті.
Але в ніч новорічну казкову
Відбуваються різні дива.
І, буває, маленький вогник
Порозтоплює злі серця.
І буває усім по заслuzі,
Кому - золото, а кому - добро,
Лиш би вірили люди в чудо,
І добро переможе зло!
Пожежники - рятувальники
Вогонь, вогонь, вогонь пекучий всюди,
Горять книжки, подушки і ляльки.
Що думала дитина нерозумна,
Коли взяла у руки сірники?
Забившись у кутку, малятко плаче,
Гукає: "Мамо, мамо, допоможи!
Мені пече, болить, ой мамо, мамо!
Якої ж я накоїло біди!"
А дим снує, не видно вже нічого
Життя висить на тонкім волоску.
А навкруги палає вихор смерті,
І вже не чути крику у кутку.
Але летять, летять на допомогу
Рятувальники — пожежники і лікарі,
Щоб врятувати маленькую дитину,
Щоб не погас життя промінчик дорогий.
Тож вам хвала, рятувальники безстрашні!
Оберігайте спокій на землі.

Всі люди поважатимуть вас завше,
І за сміливість вам ~ низький уклін!

Україно моя

Я люблю свою Україну -
Милу та любов свою Батьківщину.
Дуже люблю я її.
Бо на цій землі квітучій
Ми зростаємо міцні.
Я люблю свою Україну,
Гори, ріки, моря і ліси,
І Дніпро широченний, могутий,
Що в давнину називався Славутич.
Я люблю свою Україну,
Сади зелені та духмяні трави,
І пісню ніжну - колискову мами.
Я люблю свою Україну,
Милу та любов свою Батьківщину.

За сонцем хмаронька пливе...

За сонцем хмаронька пливе,
І незбагненно ясне сонце її пита:
- Ти де була?
- Та я була там, недалечко,
Через малесеньке містечко перелітала,
Веселу пісеньку співала. - А ти де було?
- А я за горами вставало,
І людям путь я освітляло.
Така ж є міся моя.

Давай, хмаринько, пливи!
Там люди дощика чекають,
Не жнуть, не сіють, а чекають!
Пливи, хмаринько, пливи!
І попливла весела хмарка.
Через ліси, через канавку.
І дощик людям понесла.

Літо

Зеленіють в лузі трави –
Неповторний час.
Літо тепле, золотаве
Знов прийшло до нас.
Я - до річки чи юрбою
В зеленавий гай.
А воно біжить за мною:
«Ну ж бо, почекай!»